

Diari de Girona

Edita: Editorial Gironina, S.A.

Difusió controlada per

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

Director: Narcís Planas i Gifreu.

Sots-director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Redactor en cap i comarques: Alfons Petit.
Catalunya, Espanya i Món: Miguel A. Carrera Polanco.

Esports: Jordi Dahés.

Cultura i Espectacles: Daniel Bonaventura.

Societat: Martí Batlle.

Reportatges: Fèlix Bousó.

Redacció, Administració, Publicitat i Tallers: C/ Comerç s/n
FORNELLS DE LA SELVA (GIRONA)

Tels. 47 62 77 Telefax 47 62 40 / Telefax Publicitat 47 65 30

Publicitat de 9 a 14 i de 17 a 19 h.

Ctra. Barcelona, 29 - Tels. 20 18 82 - 20 20 42

Delegació a Figueres: Delegat: Carles Arbolí. C/ St. Llätzer, 29

Tels. 50 99 09 / 67 04 41 - Telefax: 50 93 69

Delegació a Olot: Delegat: Francesc Rubió. C/ Bisbe Vilanova, 1, 1r. - Tels. 26 88 11

Delegació a Barcelona: Delegat: Arseni Florensa. C/ Balmes, 151- Entresol - DP 08008

Tel. 93 / 415 61 15 - Telefax 93 / 218 58 88

Distribució: Distributions Vilarroja, s.a. Tel. 40 06 30

Dipòsit legal GE-2-1958 Any XLIV

EDITORIAL

La integració laboral dels discapacitats

Les empreses gironines són reàcties a contractar persones discapacitades, segons es va posar de relleu, ahir, en la signatura d'un conveni de col·laboració entre l'associació de disminuïts Mifas i la unió intercomarcal de CCOO de les comarques gironines. Concretament, en aquest acte es va assegurar que les empreses gironines no compleixen la llei que estableix que les plantilles amb més de 50 treballadors han d'incloure un mínim d'un dos per cent d'empleats amb discapacitats.

La creixent competitivitat laboral és el principal factor que ha anat arraconant els discapacitats del món del treball. Aquest col·lectiu pot realitzar perfectament determinades tasques a les empreses, però es tendeix a no confiar-hi i a donar la feina a persones sense minusvalies.

Aparentment, podria semblar que aquest és un problema d'exclusiva responsabilitat dels empresaris, que no compleixen la llei i que demostren una escassa sensibilitat cap a aquest col·lectiu. Però sense obviar la responsabilitat empresarial, que hi és, i és important, també són responsables d'aquesta situació de discriminació cap als discapacitats l'adminis-

nistració i els mateixos treballadors, a través dels comitès d'empresa.

Els empresaris són responsables, en primer lloc, perquè no contracten treballadors amb minusvalies. L'administració també, perquè no actua per fer complir una llei plenament vigent. I els comitès d'empresa, perquè no reivindiquen aquesta presència de discapacitats en les negociacions col·lectives ni denuncien les empreses que incompleixen la llei.

Tot plegat fa que la presència dels discapacitats en el món laboral no arribi a ser ni testimonial, i que existeixi una llei que ningú no compleix ni ningú fa complir, i que, per tant, ara mateix no serveix per a res.

Els discapacitats, amb convenis com el signat ahir i altres actuacions que ja fa temps que realitzen, fan passos per millorar la seva capacitació professional, i afavorir, per tant, la seva integració laboral. Però aquest esforç del col·lectiu no és suficient, per si sol, per aconseguir el seu objectiu, i es necessita la conscienciació i l'actuació decidida de les altres parts implicades directament en el món del treball. Només d'aquesta manera s'aconseguirà l'efectiva integració laboral dels discapacitats.

No t'emboliquis?

per Josep M. Ministral i Masià

Un dia de pluja intensa a l'entrada de Girona. Un lloc ben conegut, la caseta del rellotge, al costat de la Devesa. Enmig de l'aiguat, una noia sofreix una avaria en el cotxe que conduïa. El vehicle, encallat enmig de la carretera, i el motor sense poder-lo engegar malgrat els esforços de la noia. Hauria necessitat una altra persona per empènyer-lo i arraconar-lo fora de la via. Els conductors dels vehicles aturats al darrera, immòbils, les mans al volant, i algú fent sonar el clàxon per manar la pressa, esperen que la noia vagi movent de mica en mica el seu cotxe sota la pluja fins a deixar pas als impacients conductors. La sensació d'impotència i abandó li fa brollar una llàgrima. No va trobar el Bon Samarità, de la paràbola evangèlica. Ningú (qui es remulla?) no es va voler «embolicar».

Una altra escena, en diferent lloc, un altre clima i nous personatges. La carretera en un dia calorós d'estiu. Els vehicles circulen a ritme lent. La temperatura no convida a la pressa. Un tractor i una camioneta transiten molt junts i fan un embús, obligant els que van darrera a esperar una recta oportuna per poder-los avançar. Després dels camions, una jove, en el seu utilitari, arplega paciència per aguantar la llarga processó.

De sobte, s'adona que un dels vehicles que anava més enrera s'atreveix a fer la perillosa maniobra d'avançar. No podia esperar més i passa brunzent pel costat dels altres. No havia acabat de fer l'avançament quan perd el domini del volant i fa una volta de campana gairebé en presència dels que segueien la corrua. El vehicle sinistrat, però, torna a quedar en posició normal fora de la carretera. Pel que sembla, no s'ha produït cap lesió. Tot ha ocorregut en pocs segons, més de pressa que en una escena d'un film d'acció.

En aquest moment no es pot oir cap efecte musical... Sols un silenci que ofega els motors dels vehicles. Segueix l'escena que posarà en evidència les reaccions dels personatges que intervenen en la pel·lícula.

En pocs segons, cadascú ha de decidir la seva actitud davant d'un fet que l'ha escollit com a protagonista. En un report de l'argument, veureu les respostes que donen els que intervenen en l'escena.

El conductor del tractor passa de llarg. El de la camioneta s'atura i arracona el vehicle. Un altre s'assabenta del que ha passat però prossegueix endavant. Un tercer baixa del cotxe, i diu que caldria fer, però no ho fa. Un de més enraonador comenta. La joveneta que arriba al final actua.

Diverses actituds davant d'un mateix fet. Quin paper fa cadascú en aquesta escena de l'accident? Seria bo d'analitzar-les i donar nom propi a cada personatge.

El foraster. Un dels que estaven a la cua de vehicles, en veure el sinistre s'ha

aturat. Com que ell no n'era el culpable, ha seguit el camí. «Ja s'ho faran». Havia sentit a algun familiar la frase que ens fa oblidar el nostre proïsme: «Si em vols creure, no t'emboliquis».

L'espectador. Aquest ja fa una mica més. És el de la camioneta, que s'atura i baixa a veure què passa. Contempla l'escena, fa un comentari sobre els que no tenen precaució, però com que té pressa, se n'ha anat perquè recorda aquell company que per un accident el feren anar a declarar i... es va «embolicar de debò».

El conversador. És un espectador que, a més de contemplar l'escena, hi pren part com el personatge de teatre que té un paper a l'obra. No és un comparsa, sinó que pregunta, s'interessa pel que ha passat. «D'on venia vostè? Parla molt

però no soluciona res. És queda al lloc perquè no té pressa, al cap d'una bona estona se'n va... sense haver resolt res. Fa honor a la vella frase «no t'emboliquis»... que li frena tota activitat.

El compassiu. És el de caràcter sentimental, nostàlgic i generalment, pessimista. S'ha aturat, compadit per la desgràcia, i actua per solidaritat humana recordant els preceptes del Catecisme, però no té força per passar endavant. Qui sap si en el seu interior l'educació rebuda li diu que no n'hi ha prou a doldre's, sinó que aquella noia que té el cotxe avariari necessita una mà que l'ajudi i no una llàgrima que el compadeixi. Però... «millor que no m'emboliqui».

El conseller. Aquest, a vegades, pot fer algun favor. Cal escoltar-lo, ja que entre les seves paraules s'hi pot amagar una bona solució. Té la veu forta i mesurada. Potser ha presenciat altres accidents. «Jo faria... Hauríeu de telefonar...». Es limita, però, a dir el que ell faria si es trobés en el seu cas. Però com que en certa manera se'n desentén, només insinua sense comprometre's. Una veu a l'orella li recita: «Deixa, ja ho faran ells... no t'hi emboliquis».

El missatger. És més actiu i s'ofereix per demanar ajuda, telefonar a una ambulància, aturar un vehicle, anar a cercar el metge, tot el que sigui actuar, però que un altre porti la iniciativa. Doneu-li feina a fora, però aquí no sap fer gaire res. Pensa «que no m'emboliqui massa...».

El Bon Samarità. Aquest sap el que ha de fer i ho fa bé. Actua amb prudència. Pregunta amb serenitat. Demana ajuda a qui la pot donar. És dirigent i improvisat, si s'escau. «Hem d'acompanyar-la...». «Digui'ns on viu...». «Vostè avisi la grua». Jo la tornaré a casa».

Com en una obra de teatre, cadascú ha fet el seu paper. La noia que no va trobar el Bon Samarità enmig de la pluja ja és fora. Només ella ha decidit «embolicar-se».

(L'escena queda deserta. Teló ràpid).

Imatge d'arxiu d'un accident de trànsit.